

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dnem 25. 1. 2003

Nejvyšší správní soud

v Brně dne 22. 12. 2002

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce Zdeňka Kepáka, bytem Klimešova 158, Brno, zastoupeného JUDr. Tomášem Fuchsem, advokátem se sídlem Panská 2/4, Brno, proti žalovanému Ministerstvu financí, se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Náměstí 14. října, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2001, č. j. 391/89505/2000,

t a k t o :

Žaloba se **o d m í t á**.

Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 30. 11. 2001 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2000, č. j. 391/89505/2000, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 12. 7. 2000, č. j. 110-4648/2000-0106 týkající se m. j. vyměření daně z příjmu fyzických osob. V žalobě poukázal na to, že se o existenci žalobou napadeného rozhodnutí dozvěděl z písemnosti Finančního úřadu Brno III. datované dne 5. 9. 2001, v níž mu bylo sděleno, že uvedené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 25. 1. 2001 formou náhradního doručení. Až po urgenci obdržel předmětné rozhodnutí dopisem ze dne 23. 10. 2001, ale jednalo se pouze o fotokopii, proto žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nedoručené, protože k doručení dochází až po obdržení originálu rozhodnutí. Z opatrnosti však žalobce podal žalobu, ve které polemizuje s právním názorem žalovaného na zahrnutí příjmů žalobce pod příjmy podle § 6 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Vrchní soud v Praze po provedeném řízení usnesením ze dne 22. 10. 2002, č. j. 5 A 150/2001-34 řízení o žalobě zastavil, neboť dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Vrchní soud v Praze m. j. dovodil, že předpoklad nabytí právní moci rozhodnutí spočívající podle ustanovení § 17 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků v tom, že se adresát zásilky v místě, kam je mu doručováno, zdržuje, je naplněn i tehdy, když žalobce vědomě nepravdivým tvrzením o místě svého pobytu dá žalovanému najevo, že se v jím uvedeném místě zdržuje. Podle názoru Vrchního soudu v Praze je třeba zásilku považovat za řádně doručenou, neboť není úkolem správního orgánu, aby vlastním šetřením vyvracel vědomě nepravdivé tvrzení žalobce ohledně místa svého pobytu.

Na základě ústavní stížnosti žalobce Ústavní soud České republiky uvedené usnesení Vrchního soudu v Praze nálezem ze dne 3. 6. 2003 II. ÚS 23/03 zrušil, když dospěl k závěru,

že tímto usnesením došlo k odepření práva stěžovatele na soudní ochranu, neboť se skutečností, že příslušný subjekt jakožto příjemce uvedl na své písemnosti úmyslně či neúmyslně adresu, na které se však již nezdržoval či v budoucnosti nehodlal zdržovat, daňový řád *expressis verbis* žádné následky – tedy ani v oblasti doručování – nespojuje, takže ani při eventuálním úmyslném uvedení nesprávné adresy pro doručování nelze de lege lata takovým způsobem adresáta postihovat.

V daném případě jed o věc, u níž byla v době podání žaloby dána příslušnost Vrchního soudu v Praze, který též věc v roce 2002 rozhodl dne 22. 10. 2002 (právní moc usnesení 20. 11. 2002). Přestože věc byla ke dni účinnosti s. ř. s. věcí rozhodnutou, vzhledem ke zrušení rozhodnutí Ústavním soudem České republiky je i nyní dána věcná příslušnost Nejvyššího správního soudu podle ustanovení § 132 s. ř. s., který ji dokončí jako soud prvního stupně v řízení o žalobě. V dané věci nepřichází v úvahu případná podjatost soudců Vrchního soudu v Praze, kteří nyní rozhodují věc na Nejvyšším správním soudě, neboť se stále jedná o jednoinstanční řízení bez možnosti kasační stížnosti, takže nejde o případ podle ustanovení § 8 odst. 1 věty druhé s. ř. s., kdy jsou vyloučeni z projednávání věci soudci, kteří se podíleli na projednávání věci v předchozím (tj. instančně předchozím, nikoliv časově předchozím) řízení. Neskončené věci vrchních soudů rozhodují v současné době na Nejvyšším správním soudě též soudci, kteří na tento soud přešli z vrchních soudů.

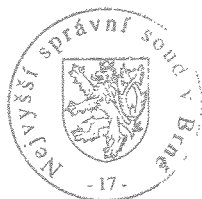
Vzhledem k tomu, že žalobci dosud doručeno napadené rozhodnutí (viz ustanovení § 32 zákona č. 337/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů), když mu byla žalovaným zaslána pouze fotokopie rozhodnutí, která jako fotografické zobrazení písemnosti nemá náležitosti řádného písemného vyhotovení rozhodnutí, a náhradní doručení podle shora uvedeného rozhodnutí Ústavního soudu je neúčinné, Nejvyšší soud souhlasí s tvrzení žalobce uvedeným v žalobě, že podání žaloby je za těchto okolností předčasné.

Protože s. ř. s. nemá žádnou úpravu, která by podání takové předčasné žaloby upravovala tak, aby ji bylo možno věcně rozhodnout, i když rozhodnutí správního orgánu nebylo dosud řádně doručeno, Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu jako předčasnou odmítl a tím, že po doručení řádného písemného vyhotovení rozhodnutí správního orgánu bude žalobce moci podat řádnou žalobu (v dané věci k Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému podle § 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., neboť v případě odmítnutí žaloby nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. 8. 2003

JUDr. Marie Součková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alena Smejkalová *Alena Smejkalová*